

ἦσαν 4 δακτύλων τὸ ὄψος, ἔφερον γλυφὰς παριστώσας τὰς κατὰ τῶν Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχας τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἡ ἀσπίς ἔσωθεν μὲν παρίστα τὴν μάχην τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν Θεῶν, ἔξωθεν δὲ τῶν Ἀμαζόνων κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Περὶ τὴν βάσιν παρίστατο ἡ γέννησις τῆς Πανδώρας, λαμβανούσης δῶρα παρὰ τῶν θεῶν, καὶ αἱ μορφαὶ 20 διαφόρων θεοτήτων.

Τὸ βάρος τοῦ χρυσοῦ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τούτου ἦτο 40 πάλαντα (Θουκυδ. II, 13). Ἐρρανεῖζετο δὲ πολλάκις τῆς ἡμέρας μὲ ὕδωρ, ἵνα προφυλάττεται ἐκ τῆς ξηρασίας.

Ἐπὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (256 π. Χ.) ὁ Λάχαρις ἐσύλησε τὸν ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τούτου χρυσοῦν.

Εἰς τὸν Φειδίαν ἀποδίδεται ἡ κατασκευὴ καὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγάλματος τοῦ Διὸς, ὅπερ ἦτον ἔργον κολοσσαϊῶν τε καὶ ἐξαισιον διὰ τὴν τέχνην.

Κατὰ τινὰ παράδοσιν ὁ Φειδίας ἀπέθανε καταδικασθεὶς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τῶν Ἀθηνῶν, κατ' ἄλλην ἐφρονεῖσθαι ὑπὸ τῶν Ἡλείων, ἀληθῶς ὅμως ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τιμώμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὀλίγον πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου 431 π. Χ. Οἱ Ἡλείοι ἀνέδειξαν τοὺς υἱοὺς του ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς, τὸν ὁποῖον εἶχε κοσμήσει διὰ τοῦ θαυμαστοῦ ἔργου του, ὅπερ ἡ ἀρχαῖότης κατέτασσε μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου.

Ἐπεξετάθημεν πολλὴ εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου ἀγαματοποιοῦ τοῦ κόσμου, διότι ἐπιθυμοῦμεν ὅτε μικροὶ μᾶς ἀναγνώσται καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν νὰ ἔχωσι μικρὰν τινα ἰδέαν τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ἔργων.

## Ἡ ΤΥΦΛΗ ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

« Τὸ κοράσιόν μου ! » εἶπεν ἡ μήτηρ της καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἡ δὲ Λουκία πιάσασα τὸ χεῖρ της τὸ ἐφίλησε πολλάκις, καὶ εἶπε, « Δὲν πειράζει, μῆτέρ μου, ἐγὼ κάθημαι εἰς τὴν οἰκίαν μαζὺ σου, καὶ βλέπω ὡς ἡ ἀδελφή μου Ἰωάννα. »

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ἰωάνναν νὰ τὴν δώσῃ διὰ νὰ στρεψύσῃ κἀνὲν μανδύλιον. Ἄλλ' ὅτε ἐπροσπάθει νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸν δάκτυλόν της, ἔκβαλε τὸ νῆμα ἀπὸ τὴν βελόνην, καὶ δὲν ἤμπορει νὰ εὕρῃ τὴν τρύπαν διὰ νὰ τὸ περάσῃ· ἀφοῦ ὅμως ἡ ἀδελφή της τὸ ἐπέραςε, καὶ ἐφῆρμωσε τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν χεῖρά της, ἔκαμε μίαν βελονίαν, τὴν δὲ ἄλλην ἔβαλε πολλὴ μακρὰν, καὶ τὴν βελόνην ἐκάρφωσεν εἰς τὸν δάκτυλόν της ἀντὶ τοῦ μανδύλιου, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ.

Ὅθεν ἐπέστρεψε τὸ ἔργον εἰς τὴν Ἰωάνναν καὶ εἶπεν, « οὔτε νὰ βλέπω, οὔτε νὰ παίζω δύναμαι, τί θὰ κάμω Ἰωάννα ; »

Ἡ Ἰωάννα εἶπεν, « Ἐγὼ ἐνίστε ἀναγινώσκω, πλήν... »

« Ἄλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι ν' ἀναγινώσκω, » εἶπεν ἡ Λουκία. « εἶχα ἤδη μάθει ν' ἀναγινώσκω μικρὰ διη-

γήματα, ὅμως τώρα, ὦ πόσον σκληρὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ τυφλότης ! » καὶ ἐπακουμβήσασα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀδελφῆς της ἀνεστέναξεν ὡς νὰ ἐσπαράχθη ἡ καρδιά της.

Παρῆλθον δὲ ἡμέραι, ἑβδομάδες, καὶ μῆνες, καὶ ἡ Λουκία συνείθισε νὰ ἦναι τυφλή, συνείθισε νὰ εὕρισκῃ τὸν δρόμον της περὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, ἔμαθε νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ βλέπῃ, καὶ μ' ὄλον ὅτι δὲν ὑπῆγαιεν εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ ἀδελφός της Θωμᾶς τὴν ἔλεγε καὶ τὴν ἐδίδασκε πολλὰ πράγματα, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἔκβαλλε καὶ τὰ παιγνιδία της πάλιν, καὶ εὕρισκε νέους τρόπους διασκεδάσεως μὲ αὐτὰ.

Ἦτο μὲν τῷ ὄντι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις αὐτὴν ἐρωτῶσαν, ὅταν ἤνοιγε τὰ βιβλία τῶν ζωγραφικῶν, τί εἰκὼν ἦτο ἔμπροσθέν της, ἢ νὰ τὴν βλέπῃ ἐνδύουσαν τὴν κούκλαν της, καὶ ἰσάζουσαν τὰ ἐνδύματά της, καὶ φέρουσαν αὐτὴν ὕστερον εἰς τὰς ἀδελφάς της διὰ νὰ μάθῃ, ἂν ἦτο καλῶς ἐνδεδυμένη καὶ εὐπρεπισμένη· ἀλλ' αὕτη δὲν ἦτο πλέον περιλυτός· ἦτο τόσον ὑπομονητικὴ, πραεῖα καὶ φαιδρὰ, ὥς πᾶς τις ἤγάπα αὐτὴν· ἐφαίνετο δὲ λυπομένη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, μόνον ὅτε συνέβαινε τὶ ἀσυνήθιστον.

Ἐτυχε δὲ ποτε νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὸ χωρίον ἄνθρωποι ἔχοντες θέατρον ἀγρίων θηρίων. Ἦσαν μεγάλα κλωβία ἔχοντα μέσα ἐλέφαντας, λέοντας, τίγρεις, οὐάνας, πιθήκους, καὶ πᾶν εἶδος ξένων ζώων. Πᾶς τις ὠμίλει περὶ αὐτῶν, καὶ ὄλοι οἱ γέιτονες ὑπῆγαν νὰ τὰ ἴδωσι, καὶ ἡ μήτηρ τῆς Λουκίας ἀφῆκε τὰ παιδία της νὰ ὑπάγωσιν. Ὅλοι ὑπῆγαν ἐκτὸς τῆς Λουκίας, ἦτις καὶ ἂν ὑπῆγαιεν δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ τὰ ἴδῃ.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

« ὦ, μήτηρ, ἐγὼ ἐξεύρω ὅτι θέλεις, » ἐφώνησεν ὁ Θωμᾶς καὶ ἡ Ἐλένη οἱ δύο ὁμοῦ, δρομαίως ἐλθόντες μίαν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Σχολεῖου.

« Τί θέλω ; » ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ των.

« Θέλεις μᾶς ἀφήσει νὰ ὑπάγωμεν μ' ὄλα τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κοράσια τοῦ σχολεῖου. »

« Ποῦ νὰ ὑπάγετε ; »

« Εἰς τὴν πεδιάδα διὰ νὰ συνάξωμεν βατόμωρα· αὐριον δὲν θέλομεν ἔχει σχολεῖον· καὶ ὄλοι ἐσυμφωνήσαμεν νὰ σηκωθῶμεν ἑνωρὶς καὶ νὰ πάρωμεν τὸ φαγητόν μας, καὶ νὰ συνάξωμεν ἐκεῖ μεγάλα καλάθια ἄνθη καὶ βατόμωρα. Μᾶς ἀφίνετε νὰ ὑπάγωμεν, μήτηρ ; »

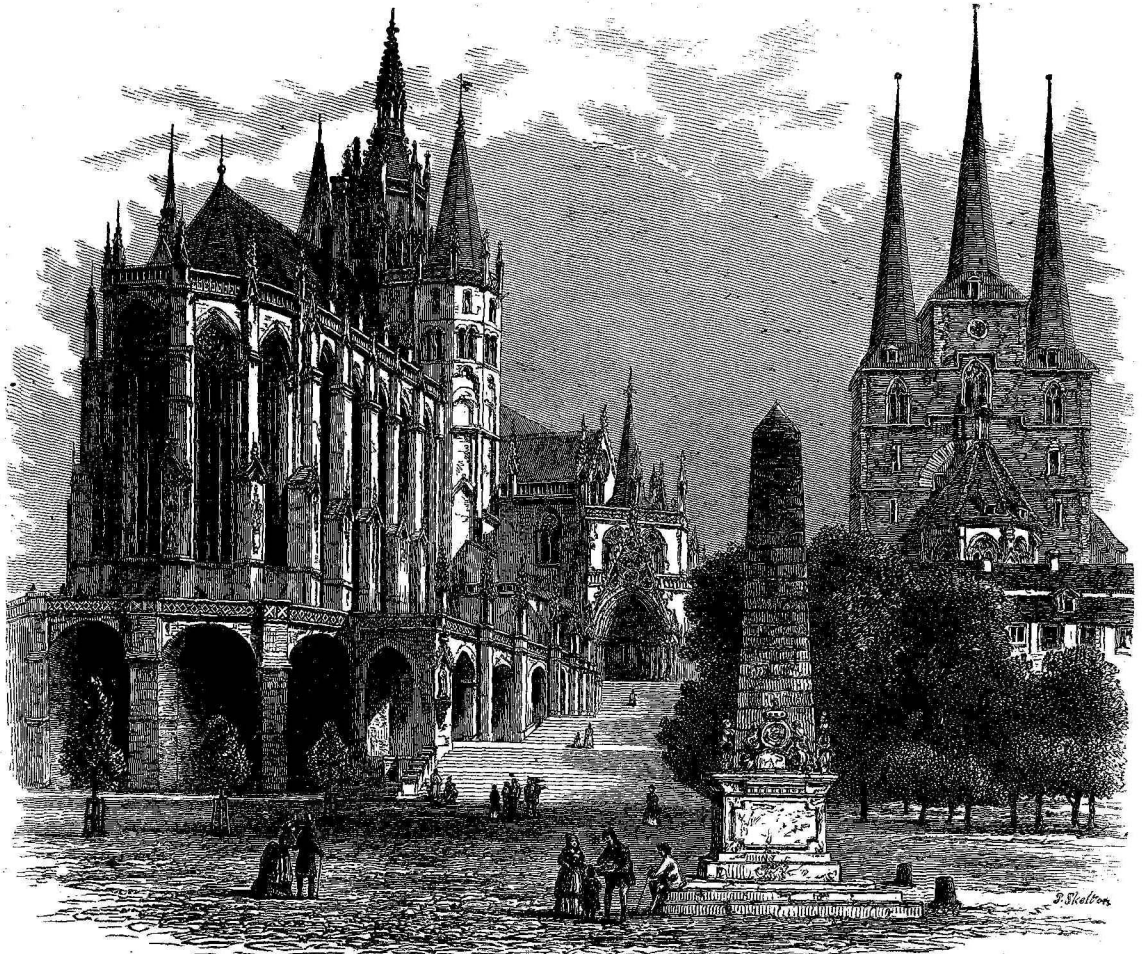
« Καὶ ἐγὼ ἐμποροῦ νὰ ὑπάγω ; » εἶπεν ἡ Λουκία.

« Μάλιστα, μήτηρ, » ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, « ἐγὼ τὴν πιάνω ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ὀδηγῶ· ἄφες καὶ τὴν Λουκίαν νὰ ὑπάγῃ. »

Ἡ Μήτηρ των ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν, καὶ ὅτε ἐξημέρωσεν, ὑπῆγαν ἔξωθεν τοῦ σχολείου διὰ νὰ ἐνωθῶσι μὲ τὰ ἄλλα παιδιά.

Ἦτο εὐχάριστος ἡμέρα, ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ ὠραῖος, ὁ ἥλιος λαμπρὸς, ἡ γλῶσση καὶ τὰ δένδρα ἦσαν ὄροσερὰ, καὶ ὅλα τὰ παιδιά ἦσαν εὐθυμὰ καὶ ἰλαρά. Καὶ ἡ Λουκία ἦτο εὐθυμὸς, διότι ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῆ τὴν θερμὴν λάμπην τοῦ ἡλίου, καὶ τὸν ὄροσερον ἀέρα, καὶ νὰ ἀκούσῃ τὰ γλυκέα κελαδήματα τῶν πτηνῶν,

Ἄλλὰ δὲν ἠμπόρει νὰ βλέπῃ τοῦ ἦσαν τὰ ἐρυθρὰ βατόμωρα, καὶ ὅταν ἔβαλε τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῆς βάτου διὰ νὰ τὰ ψηλαφήσῃ, αἱ ἀκανθαὶ ἐκέντησαν τοὺς δακτύλους της. Καὶ ἐνῶ ὁ Θωμᾶς ἐνησχολεῖτο τόσον εἰς τὸ νὰ συνάγῃ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φυλάττῃ, αὐτὴ ἐπεριπάτει ὅπου δὲν ἦτο μονοπάτιον, καὶ τέλος πάντων ὀλισθήσασα ἔπεσε μέσα εἰς τὰς ἀκανθῶδεις βάτους, καὶ κατεκεντρώθη καὶ κατεξασχίσθη, καὶ ὑπέφερε πολὺ. (Ἀκολουθεῖ)



Ἡ Μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἐρφουρτ.

καὶ τὸν εὐδράπελον γέλωτα τῶν συντρόφων της.

Ἡ παιδιὰ ἦτο ὀλίγον μακράν· ἀλλὰ τέλος πάντων ἔφθασαν ἐκεῖ, καὶ καθίσαντες ὑπὸ σκιὰν ἔφαγον τὸ γεῦμα των, καὶ ἔπειτα λαβόντες τὰ καλάθια των, μὲ μεγάλην βοὴν ἔτρεξαν μεταξύ τῶν βάτων, αἵτινες ἦσαν εἰς πλῆθος ἐκεῖ.

«Ἐρχου κοντὰ μου, Λουκία,» εἶπεν ὁ Θωμᾶς· καὶ ἐκείνη ἐπίασε μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ φόρεμά του, καὶ ἠκολούθει αὐτὸν, ὅπως ἠδύνατο.

## ἘΡΦΟΥΡΤ.

Ἡ πόλις Ἐρφουρτ, πρωτεύουσα τῆς Θουριγγίας, ἐστὶν ἐπισημὸς, διότι ἐνταῦθα ὁ Λούθηρος ἐτελείωσε τὰς θεολογικάς του σπουδὰς, ἐνταῦθα ἐκουρεῦθη μοναχὸς, γενόμενος ἀποδεκτὸς εἰς τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτίνων, καὶ ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον ἠτύχησε νὰ εὕρῃ ὀλόκληρον τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἡ ἀνάγνωσις τῆς ὁποίας ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὴν ἀλήθειαν,